

Blood - the Last Vampire

Blood - the Last Vampire

Sofistikert og lekker anime om vampyrer på 60-tallet, men altfor kort til at vår anmelder greier å få i seg popcornet og komme skikkelig inn i historien.

Blood - the Last Vampire

Hiroiyuki Kitakubo

Production I.G.

2000

Panvision

16:9 Fullskjerm (1.85:1)

Dolby Digital 5.1

45 min.

2

4

Kortlivet vampyranime

Innhyllet i en sofistikert og lekker visuell innpakning, lover omslaget en uforglemmelig aften med bloddryppende anime. Her er det mye å fryde seg over, det er bare det at filmen er så altfor kort. Etter tre kvarter med vampyraktion er filmen brått over, og jeg sitter med en halvfull bolle popcorn og følelsen av å ha sett en lang filmtrailer fremfor en ferdig film.

Det er heller ikke så langt unna sannheten. For da filmen kom i 2000, var det denne produksjonen som la grunnlaget for en 26 episoder lang TV-serie med tittelen *Blood+* som hadde premiere på japansk fjernsyn høsten 2005. Så jeg må nesten si velkommen til vorspielet. Selve festen foregår i TV-serien, med et manus som har fått modne og som utdyper hovedkarakteren Sayas forhistorie og identitet. For heltinnen i filmen, vampyren Saya, bærer med seg gruvekkende hemmeligheter hun ikke en gang selv er oppmerksom på.

Både filmen og serien har den dyktige manusforfatteren Mamuro Oshii (*Ghost in the Shell*) med seg på laget. Handlingen i filmen er lagt til 1960-tallet, i tiden like etter Vietnamkrigen bryter ut. En avdeling med amerikanske styrker og deres familier oppholder seg på en flybase i Japan hvor det også er en skole hvor studentene gjør seg klar til å feire Halloween. Det de ikke er klar over er at det lever demoner blant dem som livnærer seg av menneskeblod, og som kan opptre i menneskeskikkelser. Et team med hemmelige agenter tilkaller vampyren Saya, som med sitt spesielle sverd er den eneste som kan stoppe demonene. Av skjulte årsaker kan hun ikke drepe mennesker, så i stedet tar den skolepikeaktige vampyren på seg oppdraget å infiltrere skolemiljøet for å nedkjempe menneskelignende demoner. Hun blir innskrevet på den amerikanske skolen med fiktiv identitet, og begynner straks etterforskningen.

Som den eneste japanske studenten på skolen skiller hun seg ut, og får snart en nysgjerrig helsesøster på nakken. Det leder henne ved et slumpetreff til helsesøsterens kontor samme kveld som Halloweenfesten pågår. Der overrasker hun to kvinnelige studenter som later som de er syke, mens de egentlig planlegger å stille sin blodtørst og benytte anledningen til å kaste seg over helsesøsterens strupe.

Jeg skal ikke gå mer inn i fortellingen herifra. Historien fungerer et godt stykke, men avvikles alt for brått og tar seg ikke tid til å utvikle et mer gjennomarbeidet og fullendt plot. For den som er opptatt av vampyrfilm må det sies at den har større slektskap med actionfilm enn for eksempel F.W. Murneaus stillferdige *Nosferatu* (1922). At en vampyr sloss på menneskenes side virker jo nærmest naturstridig, noe som kan tyde på at hun har noe å hevne overfor demonene. Kanskje finnes det noe uoppgjort mellom de to ulike artene blodsugere som eksisterer i hemmelig samkvem med menneskene. Vampyren er den eneste karakteren i filmen som kan beskytte menneskene og sørge for trygghet i basen. Vi får ikke greie på hvilke motiver Saya skjuler eller hvordan hun har havnet i den ulykkelige situasjonen at hun ikke kan følge sin vampyrnatur og drikke menneskeblod. Men la gå, det er ok at vampyren har hemmeligheter som ikke avsløres med det første så lenge man som seer har et håp om å finne en forklaring. Der viser det seg altså at filmen ikke er til stor hjelp.

Det er fristende å tolke inn et symbolsk motiv i forholdet mellom Japan og Vesten - Japan representert gjennom Saya og Vesten representert gjennom den amerikanske okkupasjonen som ble trappet opp etter 2. verdenskrig. Sayas identitet som vampyr er ufarliggjort av vestlig kultur og en rasjonell, vitenskaplig holdning, noe som demonstreres gjennom den overfladiske Halloweenfesten. At hun på sett og vis kjemper for sin identitet og overlevelse er kanskje ikke soleklart innimellom alle kampscenene, men temaet antydes og er absolutt noe av det mer spennende potensialet i filmen.

Filmene kaster oss rett inn i visuelt imponerende scener som demonstrerer animasjonsstudioets tekniske og håndtverksmessige dyktighet.

Da filmen kom i 2000 var den banebrytende i sin tekniske sammensmelting av 3D og 2D animasjon.

Animasjonsstudioet Production I.G. har tidligere gjort seg internasjonalt bemerket med filmene *Ghost in the Shell* (1995), *Ghost in the Shell 2: Innocence* (2004) og den blodige, animerte sekvensen i *Kill Bill: Vol. 1* (2003). Det er lett å se at studioets kvalitetsmessige standard og ambisjonsnivå har gitt dem et velfortjent, godt omdømme.

Det viktigste suksesskriteriet for denne filmen har klart vært å finpusse det digitale uttrykket studioet hadde jobbet med tidligere, hvor 3D-modeller og mer tradisjonell 2D animasjon utfyller hverandre. Det har de gjort helt nydelig. Filmen er fantastisk fargelagt av Katsue Inoue. Animasjonen derimot virker litt stiv, med lite variasjon i måten karakterene beveger seg på. Filmen har tydelige styrker og svakheter, noe som resulterer i at totalopplevelsen spriker.

DVDen inneholder en dokumentar hvor flere av de sentrale utøverne beskriver prosessen og forarbeidet til filmen. Det er et stort bonus, og en trøst mens resten av popkornbollen tømmes.

Anmeldt av Nina Nordal Rønne, 08.01.07

Takk til Panvision for anmelderkopi

Ja
[blood cover](#);